

היה זה תדי קולק, ראש העיר ירושלים, אשר שלט שלטון בלי מצרים ברדיו, בתקופת היותו מנכ"ל משרד ראשי הממשלה, ואחד מנערי החצר של דויד בן-גוריון. אז היה הוא מכתוב מה לשדר איך לשדר ומה לא לשדר. ואילו היום יכול היה כתב צעיר של הטלוויזיה, שלמה ארד, לשים אותו ללעג ולקלס בכתבה על המחדלים בתיקון כבישי ירושלים. הציבור אולי שכת. אבל קולק לא שכת.

זה יכול אולי להסביר מדוע קפץ קולק על המציאה, כאשר מדרין בית-הנוער רחוב בשכונת מוצררה בירושלים, הגיש לו תצהיר כנגד אנשי הטלוויזיה, שהסיתו כביכול, את הפנתרים השחורים לדבר עבירה, שהם תלמידי להם השתתפותם ב"סרט תיעודי מבוים שהכינו אודותם. אולם גם בלי יצר נקמות אישי, היתה לחדי סיבה טובה להפנות את הזרקורים לעבר הטלוויזיה. בכך, הוא קיווה, תישבח אולי העובדה, כי העירייה נושאת באחריות למחדלים הנוראים ביחס לנוער השוליים בירושלים. זה מה שהשתמע, לפחות, מתגובת הנגד של ועד עובדי החדשות ב"טלוויזיה (אלי ניסן, שמעון ססלר ורון כרישי).

מה נכון ומה לא נכון? הכתב שמעון יקותיאל, הצלם יעקב ספורטה

הרמזון בעידן הטלוויזיה

(שהצטיין בצוות הטלוויזיה בבאנוק) ו"מקליט הקול בני לים (בחור דתי וקרוב משפחה של ר' עמרם בלוי, מנהיג נטורי קרתא לשעבר), צילמו את הפנתרים השחורים במסגרת סרט על חברות-רחוב, שיועד לתוכנית מוקד. מספר נערים הודו מן להשתתף בצילומים בשדה-התעופה של גבעת שאול. צולמו רגליים בלבד. הנצי רים הלכו בפנים צוחקות. איש לא ביקש מהם ללכת "עם רצח בעיניים". רגליים בלבד מביעות הליכה ללא מטרה ולא הפגנה.

הקטע בתסריט אושר על ידי נתן כהן. היועץ המשפטי של רשות השידור. נכון שיקותיאלי אוהב לביים דברים. זה לגטימי בהפקת סרט תיעודי. נכון שדובר על תש"ל לום לנערים אחרים. גם זה לגטימי. רשות השידור לא היתה צריכה להדליף מרוב פחד, כי מדובר בעוזרי הפקה או שומרי ראש.

מעשה בחסה ובגזר. הצוות לא שידל איש מאלה שצולמו לעשן חשיש. ב"בית פרטי בשכונת מוצררה צולמו נערים אחדים כשהם לועטים חסה וגזר וצנון. לא צולמו פרצופים. הנערים דיברו על ירקות, אם כי ברור היה שהם מתכוונים לחשיש. בהתאם לעצתו של היועץ המשפטי הזהירו אנשי הצוות את הנערים לכל ימצא אפילו

איש טלוויזיה ירדני - לטלוויזיה הישראלית

כ"פיק ומראיין בטלוויזיה הירדנית, עבר לפני שבועיים להברון במסגרת איחוד משפחות, נתקבל לעבודה בטלוויזיה הישראלית. "אינני מפחד" הוא אומר בקול רם - אבל תמונה הוא חשש לתת. עבדול חמיד אל-קודסי, בן ה-24, נולד בחברון. שנתיים לפני המלחמה שלחו אותו ללמוד ב"אוניברסיטה בדמשק. "במסגרת לימודי ההיסטוריה חייבו אותי גם ללמוד עברית", אומר עבדול חמיד בערבית צחה, "אבל הקורס לא היה רציני ושכחתי הכל".

אחרי שש שנים נמאס לו. שערי בית-הטלוויזיה נפתחו בפניו, למרות ש"כלתו החלקית. את העבודה בטלוויזיה הוא למד תוך כדי עבודה באותה טלוויזיה.

לאחרונה הועסק עבדול חמיד כמפיק תכנית: "השבוע בירדן" וכמראיין ב"תוכנית ובמסגרת תוכניות החדשות. יוסף בראל מנהל מחלקת החדשות בטלוויזיה ירדנית, הציע לו תעסוקה דומה ותכנית דומה בשם: "השבוע בגדה".

אל קודסי, לא מפחד לדבר

עבדול חמיד מספר, כי בטלוויזיה הירדנית עובדים בעניין רב מאוד אחרי שידורי התחנה הישראלית, במיוחד צו"פ עם בחדשות. קודם כל - כדי לערוך השוואות מבחינה מקצועית, ושנית - כדי להתעדכן. מענין שבאופן קבוע מקדישים לידים בירדן דווקא את "מבט לחד-שות" בעברית. עבדול חמיד מספר בשם מנהלו הקודם (הירדני), כי המאגזינים המוגשים בטלוויזיה הירדנית עשירים יותר, ארוכים יותר ומקיפים יותר. אני ש"מחלקת החדשות בטלוויזיה הישראלית, לית, שישבו באותה שיחה, הסכימו חל"קית עם המנהל הירדני: לרשות זמן רב יותר ומקורות בלתי מוגבלים בארצות ערב.

עם זאת, מעיד עבדול חמיד, כי ברור להם בירדן, ישראל עולה על כל תחנות ערב מבחינת הכיסוי וההתייחסות לאירועים מקומיים בארץ וברחב.

לפרטים מדויקים יותר מתקשה עבדול חמיד להכנס. הוא עדיין נבון, אחרי שנאלץ תוך חודש אחד לעבוד בתחנות של שתי מדינות אויבות.

אחד על השני בלי להזכיר שמות. המש"מעת לקויה: עובדים מאחרים לעבודה, נע"למים מפעם לפעם, ולפעמים צריך להתחבא איתם כדי שיואלו לצאת לשדה. על עניין הסרטים הדוקומנטריים אומר יורם רונן, מנהל המחלקה, כי "רצוי שכל כתב יעשה מדי פעם סרט דוקומנטרי רציני וטוב". הסוכריה הזאת מגיעה לכתבים. סרטים כמו רימון בגינה או חיל-האוויר בתקופת הפסקת-האש מוכיחים עד כמה זה משתלם. ביחס לסרטים ליום הזכרון וליום העצמאות הוא אומר "הצלנו את המצב", כי מחלקת התכניות שהיתה צריכה לעשות משהו עבור ימים אלו לא עשתה כמעט ר"לא כלום.

כל דבר אפשר לראות כפי שרוצים לר"אוחו. הביע זאת אחד העורכים במחלקה: "אם היו כולם מתרכזים במבט, היה פד"צוף אחר למהדורת החדשות, והיה גם יותר חשק לעבוד".

אבל מאחר שלטלוויזיה הממלכתית אין מתחרה, ומיליון צופי הטלוויזיה בישראל אינם יכולים ללחוץ על הכפתור ולהחליף תחנה, נשאר מבט לחדשות הסמל הבולט ביותר לחידלונה של הטלוויזיה הישראלית.

הדרין

★ **שייקה אופיר** (יום ד' 10/3, 20.20) בפארויה על מורה נהיגה ותלמידיו. מפקים - שמואל צמח ומתי רז.

★ **בימת דני קיי** (יום ד' 10/3, 20.30) לבט מערכונים ופזמונים, מומלץ.

★ **טלרפור** (יום ה' 11/3, 20.20) מישר הבידור לפורים. משתתפים: הליצ"נים - עזרא דגן, יורם בוקר וטליה שפי"רא, כן יופיעו במערכונים ושירים: אריק לביא, שושיק שני, זאק כהן, מוטי גלעי"די, מיכל נוי, צביקה פיק, האריות ואלכס וויס עם תזמורתו. מפקי-במאי: ראלף עיני"בר.

★ **פארודיה ספרדית** (יום ה' 11/3, 21.00) ועידת שלום של אי"ם בראי עקום בתוכנית ספרדית.

★ **אהבה נוסח אמריקה** (יום ה' 11/3, 21.20) סיטואציות מצחיקות מחיי האהבה והנישואין.

★ **ערב טוב** (יום ו' 12/3, 21.10) משתתפים: עזרה פוקס ואלכס אנסקי. במ"אי - אילן אלדד.

★ **רבקה** (יום ו' 12/3, 20.30) סרטו המפורסם של אלפרד היצ'קוק בהשתתפות ג'ואן פונטיין, סר לורנס אוליביה וג'ורג' סגורס.

★ **מחלקה פורית** (מוצ"ש 13/3, 20.30) אנשי המחלקה מנהלים מלהמת עצ"בים במאמץ לאתר מדען שבידו גז מסוכן.

★ **אנמוני קווין** (יום ב' 15/3, 20.20) סרט תיעודי על כוכב הקולנוע המפורסם שהגיע לשיא בלה סטראדה וב"זרבה היווני.

ראל. רון כרישי ואלי ניסן מתכננים סרט על גבולות הבטחון. והרשימה עוד ארוכה. כל סרט דוקומנטרי כזה צריך להכין במשך חודש עד חודשיים. אלי ניסן מקדיש את זמנו להפקת מוקד. חיים יבין עורך את השבוע - יומן אירועים. יעקב אחי מאיר, מרדכי קירשנבום, שמעון ססלר ו"יאיר אלוני עוסקים בעיקר בעריכה ובה"גשה. כתבים שאין להם משימות מיוחדות צריכים לחלק את זמנם בין מבט לבין ה"שבוע - יומן אירועים. עובדה: מהדורת מבט היומית בשבוע - יומן אירועים מוע"משעממת וחסרת טעם.

אין חשק לעבוד. לא רק שאין ל"אנשי החדשות בטלוויזיה זמן למבט לחד"שות, אלא גם אין להם חשק לעבוד עבור מבט. הכנת סרט דוקומנטרי נחשבת לכבוד מיוחד. כאן יכול הכתב להתבטא באופן חופשי מבחינה אמנותית ותפישת הנושא. גם עבודה בשבוע - יומן אירועים מוע"דפת על פני עבודה במבט, כי יש יותר זמן להכנות ואפשר לעשות כתבות מקיפות ו"מעמיקות יותר.

אחד הכתבים מסביר: "מבט דומה כיום ליומן קולנוע. המיבנה לקוי. - במימת סדרם של 20 דקות מנסים לדחוס 10-12 עניינים שונים. שולחים אותנו לשדה ואין אפשרות לגלות יומה או לפתח דברים. מה כבר אפשר להביע בשתיים שלוש דקות, ואחר כך העורך מקצץ בחומר".

צביעות או תמימות מסוכנת. אנשי מחלקת החדשות מביאים ק"ן טעמים להצדקת המצב: חוסר כוח אדם, אמצעים דלים, מיבנה לקוי, מנהל חסר אונים, ש"אינו לוקח את העניינים בידיים ואינו קובע מיבנה ותלוקת עבודה פרופורציונלית, ו"רמה מקצועית נמוכה. זאת כמובן, אומר

מנגנון

"אין חשק לעבוד!"

אנשי מחלקת החדשות בטלוויזיה עוסקים כל כך בדברים אחרים, עד שהוגיחו כמעט כליל את מבט לחדשות. שלמה ארד מכין עבור מוקד סרט על המשטרה. שמעון יקר תיאל מכין סרט על חברות נוער. שניהם עוסקים עם הפנתרים השחורים חודות חקירה שונות. חיים גיל מכין ליום-הזיכרון סרט על הללי הצוללת דהר. טוביה סער מכין ליום העצמאות סרט על גבורי יש"

מתחת לאנטנה

עצר אנשים ברחוב וביקש מהם לשמור על האסיר עד שימין נידת. רוב האנשים התחמקו בתואנות שונות. רק אחד נפל ב"פח והסכים שיכבדו אותו באוזקים לאיציק. אפילו אחרי שאמרו לו, כי זו תמיתה טלחיונית הוא לא האמין ל"עציר" וסרב לשחרר אותו.

תכנית מוקד היתולית

יגאל גורן, עוזר ההפקה של במקצב ה"70, החליט לזרוק לעובדי הטלוויזיה מסי"בת פורים בבית היהלומים. הוצלה הרעיון לשדר במרכז תוכניתו במעגל סגור, מיסדר מוקד, בו יראיינו חברי ועד העובדים את ראשי רשות-השידור בלי תחפושת.

מתיחות לכבוד פורים

אריה אורגד, בלבוס שוטרי-נועה, יופיע בתכנית הבידור לפורים של **ראלף עינבר,** כמתחן הראשי, בקטע שצולם ב"צפון תל-אביב בעזרת מצלמה סנתרת. "עצרתי מכוניות" מספר אורגד, והגשתי "דו"ח"ים על עבירות אבסורדיות. שאלתי למשל: מה צבע השמן במכוניתך? מה זאת אומרת שחור? מכונית בהירה צריכה שמן בהיר... אורגד הופתע מכך שהנהגים לא זיהו אותו מיד וגם לא עמדו על ה"מתיחה אלא נפלו בפח למרות **שמרדכי קרשנבום** איש מחלקת-החדשות הציג את עצמו כאורה, שמתערב ונתן רמזים די ברורים שזוהי מתיחה. **יוסי משולם,** העוזר למינהל בטלוויזיה, התחפש אף הוא לשוטר כאשר התפארוך **יצחק אלבלק** היה כבול אליו כעציר. מספר יוסי כי הוא